

gewiktgewogen

Huilen moet je soms nog leren

Ali Zijlstra en poppenspeler Ron van lente. FOTO SARIS & DEN ENGELSMAN

Gebeurtenis: voorstelling 'Biggels & tuiten' door Theater Gnaffel en Tryater **Regie:** Tamara Schoppert **Met:** Ron van Lente en Ali Zijlstra **Publiek:** uitverkocht **Nog te zien:** 24/2 Grand Theatre, Groningen; 25/3 Posthuis Theater, Heerenveen; 1/4 De Lawei, Drachten; 22/4 De Koornbeurs, Franeker, 26/4 De Harmonie, Leeuwarden.
★★★★☆

Een mooi effect van *Biggels & tuiten*, de kindervoorstelling van Theater Gnaffel en Tryater die dit weekeinde in het Zwolse theater Odeon in première ging, was het verrassende feit dat huilen, tranen, zakdoeken, weeklagen, snikken en brullen bij vierplussers tot gegrinnik leiden. Van verdriet schrikken jonge kinderen (nog) niet. Dat vinden ze ergens wel geinig.

Het zegt veel over de sfeer die regisseuse Tamara Schoppert in *Biggels & tuiten* heeft geschapen: het gaat over verdriet, een ernstig, uiterst serieus te nemen onderwerp, maar verteld op een minder serieuze, soms ronduit kolderieke manier.

Die aanpak werkt. Want kinderen die in staat waren om de voorstelling rustig uit te kijken (er werd nogal wat van hun concentratievermogen verwacht) geraakten via de lach, het mopje en de verbazing op echte emotie.

Het verhaal dat Schoppert voor haar jonge publiek ontvouwt, is bescheiden. Man heeft vis. Vis gaat dood. Man wil niet huilen. Man tracht verdriet weg te stoppen. Maar dan heeft 'ie niet gerekend op het meisje met de zakdoek die hem tot huilen probeert te overreden. Huil dan toch, zegt ze met heel haar lichaam, dat mag gewoon! Maar nee, de man houdt zich groot, zoals volwassenen dat wel vaker menen te moeten doen.

Uiteindelijk rolt er toch een traan, na een heilzame droom en nadat het meisje vriendschap met de man heeft gesloten. Een traan van geluk. Dit kleine verhaal, dat kracht ontleent aan de lieve soundtrack die componist Peter Sijbenga erbij schreef, ontroert op het eind. Zozeer zelfs dat een bijna zevenjarige jongen met tranen in zijn ogen naar het slotbeeld zit te kijken. Het beeld van een blij-verdrietig kind

dat zij aan zij met een blij-verdrietige volwassene staat.

Goed is het idee om de man te laten vertolken door een pop (een oud, wat vaal mannetje in een oudeherentrui en met slordig haar) die vaardig bespeeld wordt door Ron van Lente. Dat geeft het relaas een extra poëtische lading, want hoeveel mensen troosten elkaar daar nou, met de armen om elkaar heen – een, twee of drie?

De voorstelling speelt zich op een paar vierkante millimeter af en kenmerkt zich door een lange opeenvolging van minutieuze handelingen. Dat vraagt nogal wat van de aandacht van de kinderen. Dat kan alleen goed gaan als alles stroomt, wanneer het vloeiend gaat. En daar kunnen Van Lente en Zijlstra nog aan terrein winnen.

Ook het vermogen van Van Lente om al mompelend emoties uit te drukken met zijn zware basstem, mag worden versterkt. Hier en daar is de voorstelling iets te stil, iets te leeg. Dat past wel bij verdriet, dat vaak het best in je eentje wordt beleefd, maar in het theater past iets meer vaart.

KIRSTEN VAN SANTEN